

ἔπηγε νὰ δηλώσῃ τὸ σκυλὶ του,
ἂν κι' ἦταν ἀχαμνὸ, πετοῖ καὶ κόκκαλο.

Τὼν νῆων βελτιώσεων ἡ δρᾶσις
τὸ νεογνὸν ἐξῴκει· κι' ἐκακάρει,
κι' ἦλθε κι' ὁ κύρ Βασίλειος τῆς θαλάσσης
μὲ μιὰ τρομπουμαρίνα κι' ἐτρομπάρει.

Καὶ ρασοφόρων μοῦτρα σκυθρωπὰ
βαστώντας τὴν μεγάλη κομπολόγα τῶν
ἦλθαν μὲ τὸν Θανάση τοῦ παπᾶ,
τὸν πρῶτον τῆς Παιδείας ἀγριόγατον.

Κι' ἐκεῖνος εἶχεν γύρω μιὰ ματιά
κι' ἀπὸ σουρτούκων τοίπαι καὶ μανίκια
ἐβγαζε καὶ ξανάβγαζε χαρτιά
καὶ σχέδια γραμμάτων τεφρίκια.

Καὶ ὄξα, κύρ Θανάση, τοῦ 'φωναζανε,
οὐ κλήρου καὶ παιδείας ἢ προπαίδεια,
κι' ἀξιάκοπα τῆς τοίπαις τοῦ 'τινάζανε
μῆπως εὐρύνει κι' ἄλλα νομοσχέδια.

Προσῆλθε κι' ὁ Ρωμάνος μὲ καμάρι
καὶ πρῶτου διπλωμάτου τρικαντὰ,
καὶ τ' Ὀσμάνι τοῦ βγάζοντας μὲ χάρι
'στὸν Ταξιάρχῃ τὸ βάλει κοντὰ.

Βγάξει καὶ τὸ μονάκι ἀπὸ τὸ μάτι του
καὶ 'στὸ διεῖ τὸ βάζει τοῦ Κορριάτου του,
κι' οἱ φίλοι προσκυνώντας τον ὡς κάτω
τοῦ 'φωναζαν 'σπολλάτι, Κονσολάτο.

Προσῆλθε κι' ὁ Καραύλαος ὁ Μίνως,
ὁ Σολομών, ὁ Σόλων, ὁ Λουκούργος,
καὶ ὅς τοῦ νομοσχέδια κι' ἐκεῖνος,
καὶ μπράβο τοῦ φωνάζει κάθε μοῦργος.

'Ἦλθε κι' ὁ Κουμουνοῦρος μὲ τὴν πάλαι
καὶ στρατευμάτων σγῆδια μεγάλα,
κι' ἀστράψανε σπαθὶ καὶ μπαγιονέταις
κι' ἀρχίσανε ταμπουρά καὶ τρομπέταις.

Μεσσίας ἐγεννήθη πάλι· τώρα,
ὁ Κόντης, ὅπου λάμπει τῇ Κορροῦς,
κι' ἐγύρισαν Ρωμῶν θυρακοφόρα,
ποῦ 'ψάρεψαν λαυράκια καὶ ροφούς.

Κόντες μᾶς ἐγεννήθηκε Μεσσίας,
ἀνέκραξαν οἱ μάγοι τῆς Παρίας,
οἱ ποντοπυλινῆες κούνιαι τὸν ἐκρύψανε
καὶ τοῦσαναν μασσαζὶ καὶ τὸν ἐτίρψανε.

Κι' οἱ νησιτικοὶ τῶν ἄλλων Μεσσιῶν
εἰς αἶδαν τὴν πληθύν τῶν θυσιῶν,
συσφίματα τῶν μάγων κι' ἀμοιβὰς
'στὸν Κόντε τῆς Βουλῆς τὸν ἀπροσμάχητον,
ἀρχίσανε κι' αὐτοὶ τὰς ἐντριβὰς
καὶ δυνατὰ μασσαζὶ εἰς τὸ στομάχι των.

Κι' ἐχάσανε ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια
κι' οἱ πρῶτοι Τσελιγκίδες μὲ τῆς γαλιτσιας,

καὶ τῶν ἀπίστων ἐπερταν τὰ σάλλα
κι' ἐκρίμασαν ἐμπρός των σαλιερίτσιας.

Δόξα γιὰ μιὰ τὸ Κόντη τοῦ Μεσσία,
ποὶ γιὰ τὸ κράτος γίνεται θυσία.
Γιὰ τὸν Κορριάτῃ 'βρόντησαν ὀρχήστραι,
λουστραρισμένο γράλλι· τὸ χρώμα του,
τοῦδωσαν εἰς τὰ χέρια κουδουνίστραις
καὶ ρογούζι· βάλανε 'στὸ στόμα του.

Γιὰ τοῦτον οἱ καπνοὶ καὶ τὰ τρικίρια,
κι' ὅσοι γιὰ τὸ ρουσέτι τοῦ κακχῶσανε
νομοσχεῖον 'πῆρνε τεφρίτια,
καὶ τὰκαναν φασκιάς καὶ τὸν φασκίωσανε.

Καὶ τοῦτοι σὺν καὶ πρὶν τὸν προσκυνοῦν,
γράφουν τοὺς ἄλλους ὅλους 'στὸ τακοῦν των,
καὶ μὲς 'στὴν ἀγκαλιά των τὸν κουνοῦν
φωνάζοντας 'ακουάτε τὸν 'ακούνητον».

Περικλέτος, Φαδουλῆς, ἐβᾶλλον ἐξὼ τῆς Βουλῆς.

"Ακου, Βουλὴ μας λατρευτῇ,
νὰ σοὺ τὰ 'πώμε πάλι,
ποῦ νὰ σοὺ 'πῇ παπᾶς 'στ' αὐτὶ
καὶ διάκος 'στὸ κεφάλι.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, πολὺ μεγάλη σχῆλη,
ποῦ χαίρ' ἡ φύσις διη.
Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα... πνεῦμα ζωῆς πλανᾶται.
'στὼν θρήνων τὴν κοιλάδα,
ἐνας Μεσσίας σήμερα 'στὴν Βηθλεὲμ γεννᾶται
καὶ χίλιαι 'στὴν Ἑλλάδα.

Ζήτω τοῦ Κερκουαίου μας,
τοῦ λιγεροῦ κι' ὠραίου μας,
τοῦ κύρ Κόντη τοῦ Τζωρτζάκη,
ποῦ τὸν λὲν μεγάλο τζάκι.

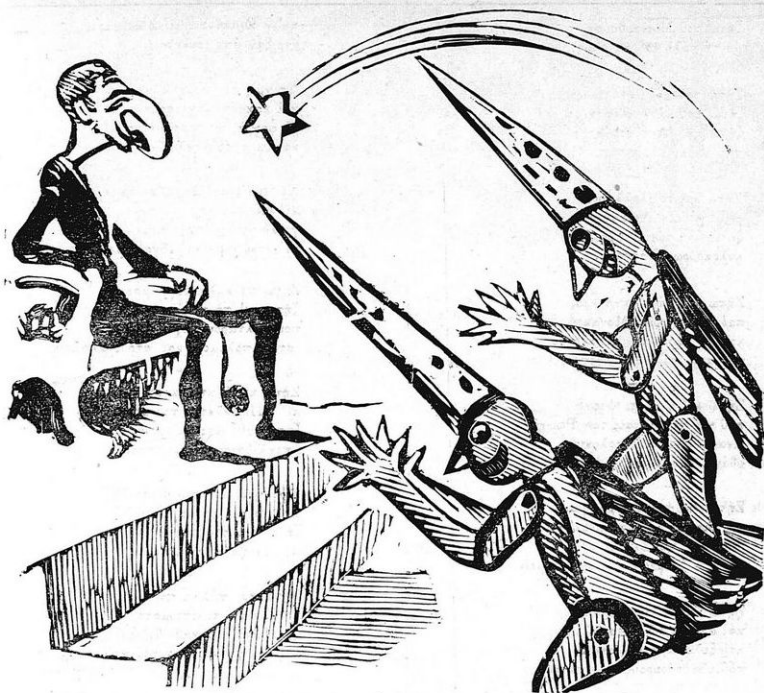
Ζήτω τοῦ στενοβράχῃ μας,
τοῦ γέρο-Θωδωράκη μας,
τοῦ μεγάλου μας ἀνθρώπου
καὶ τοῦ φίνου γλωσσασκόπου.

Νὰ μεγαλώσω μιὰ χαρὰ,
ν' ἀνάψουν πυρὼν πυρὰ,
καὶ ξεσπαθωμένος πάλι
μὲ τοὺς Τούρκους νὰ τὰ βάλῃ.

Νὰ σηκοῦν Σταυρατοὶ
καὶ νὰ ξανάμπῃ στερωτῇ
'στὴς Λαμίας τὴν Ταράτσα
τῶν Σταυρατεῶν ἡ ράτσα.

Ζήτω τοῦ Μήτσου Ράλλη μας,
ρουριζοῦ χρυσομάλλῃ μας,
ποῦ ρουσέττια 'λίγα κάνει
καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχει στάνη.

Ζήτω τοῦ Σιμπούλου μας,
πρωταθλήτου Συμβούλου μας,

Ζήτω και τοῦ Λεωνίδα,
ποῦ θά σώσῃ τὴν πατρίδα.

Μ' ὀλίγους μόνον μαχητὰς
φονάζει ἀτὰς ἐπὶ τᾶς,
ζήτω και τοῦ Καραπάνου,
τοῦ Ψηλοῦ τοῦ πελεκάνου.

Ποῦ μ' ὄλους τᾶχει μιὰ χαρὰ
καὶ μεσιτεύει φανερά
μὲ τῆς θεοῦ Ψηλαῖς ἀρίδες
νὰ φιλιώσῃ τῆς μερίδες.

Ζήτω τοῦ Παραμέντου μας,
ζήτω τοῦ φαλιμέντου μας,
ζήτω μιὰ και τοῦ Ζαήμη,
ποῦχει παπαρόδρα φήμη.

Ζήτω κι' οἱ κόκκινοι κι' ὠχροί,
ποῦ πάντα πᾶν γιὰ τὸ κερδί,
ζήτω μιὰ και τοῦ Δραγούμη,
ποῦ τοῦ πᾶν τὸ λουκούμι.

Ζήτω Μινίστρων μὲ γριλιὰ
καὶ μὲ σταυροὺς καὶ μὲ λιλιὰ,
ζήτω μιὰ και τοῦ Ρωμάνου,
ποῦναι σκιόχτρο τοῦ Σουλτάνου.

Ζήτω κι' ἀχρήστων και χρηστῶν,
ζήτω κι' ἀπίστων και πιστῶν,
ζήτω κι' ὅποιος δὲν πιστεύει
πὼς τὸ κράτος προοδεύει.

Ζήτω τοῦ κάθε Σαύλου μας,
ζήτω τοῦ Καραπαύλου μας,
τοῦ σεμνοῦ Θεμιστοπόλου
καὶ τῆς θείας τοῦ Καρόλου.

Ζήτω Ναυτίκου μας κλεινοῦ,
Βασιλῆ τοῦ θαλασσινοῦ,
ποῦ μὲ γλώσσα σὰν μαχαίρι
σφάζει τὸν Καρκαμπουρνιέρ.

Ζήτω ὅσῃν τόση βράσι μας
καὶ τοῦ παπᾶ-Θανάση μας,
ποῦχει νέα γρατροσόφια
γιὰ τὰ γράμματα τὰ ψόφια.

Ζήτω παντὸς κησηναρίου
καὶ καθενὸς μονάστηριου,
ποῦχει καλογέριους βέλλαις
καὶ ζαμπὸν και μουρτεδέλαις.

Ζήτω τὰ ράσσα τὰ φαρδιά,
ζήτω και κάθε παπαδιά,

ζήτω τοῦ Μυριανθώσης
μὲ τὸ σάλι καὶ τὸ μῦστο.

Ζήτω τοῦ κάθε ψεύτη μας,
ζήτω τοῦ κάθε κλέφτη μας,
ζήτω τῆς Ἀστυνομίας,
τῆς ἀθώας καὶ τιμίας.

Ζήτω καὶ τὸ Παλλάδιον
μαζὶ μὲ τὸν Λευκάδιον,
ζήτω καὶ τὸν εἰσπρακτὴρ
κολοκοῦρων διαφόρων.

Ζήτω καὶ κάθε σπητικὸν,
ποῦ παίζει ρόλο Μοναχοῦ,
καὶ μὲ χάρη καὶ μὲ σκέρσο
τὸ χαρτί τὸ φέρνει τρίτσο.

Ζήτω καὶ ἡ σῆψις ψοφημῶν,
ποῦ γὰ τῆς μύταις τῶν Ρωμῶν
εἶναι μόσχος καὶ κολόνια,
φθίνει πούχουε σαλόνια.

Ζήτω τῆς τόσης ξέρας μας,
τῆς βρώμας καὶ τῆς λέρας μας,
ζήτω καὶ τὸν ὑπονόμιον
καὶ τὸν βούρκων καὶ τὸν δρόμων.

Ζήτω νερὰ Στυμφαλίων
καὶ σπέρτα τῶν Ἀσφαλειῶν,
καὶ ζυλένια καὶ κερίντζα,
ποῦ μᾶς τσουρουφλεῖν τὰ γένεια.

Ζήτω καὶ κοίται Κηριστῶν
καὶ πλημμυροῦντων Ἰλισσῶν,
ὅπου πνίγουν Τουρκομάχους
σὺν κοάζοντας βατράχους.

Ζήτω στρατῶν ὀργανισμοὶ
καὶ νικητῶν προβιθασμοὶ,
ζήτω καὶ Σακεράκα,
ποῦχει τὰ γαλόνια πλάκα.

Ζήτω καὶ τὸν βροκάδων μας
καὶ τὸν φουστανελῶδων μας,
ζήτω μὴ καὶ τῆς μαγκούρας,
τῆς μαχαίρας, τῆς κουμπούρας.

Ζήτω καθίνας λιγερός,
ζήτω καὶ ὁ κλέφτικος χαρὸς,
ἡ ρετσίνα, τὸ γχιουβέτσι,
τὸ σφακτό, τὸ κοκορέτσι.

Ἦλθον καὶ τὰ πλεούμενα,
ποῦ ὅτ᾽ ἀγαθὰ καθούμενα
θαλασσομαχοῦσαν μῆνες
καὶ ἔξεβάζαν ἡ κερνίνας.

Καὶ πῶς καλοπεράσκατε;
μὴν τόχη καὶ ἔξεράσκατε,

καὶ ἡ χαμπίνας καὶ ἡ κοκίτας
ἐτρίξαν ἀπὸ ρουκίτας;

Στιγμὴ δὲν ἡσυχάσαμε
καὶ κακοστομαχίσαμε
μὲ φαγιά, μὲ τραταμίντα,
καὶ μὲ τόσα κοπιμίντα.

Κι' ἐμεῖς σὰς λαχταρούσαμε
καὶ ἔδω σὰς καρτερούσαμε,
γιὰ τὸ γιὰ τὸ πηγαίναμε
καὶ ἐτρώγαμε καὶ ἐβγαίναμε.

Ζήτω τὰ καλαντάρια μας,
ζήτω καὶ τὰ ποδάρια μας,
ποῦ σαλάρουν ὄχιως κάλους
στοὺς πολέμους καὶ στοὺς μπάλους.

Ζήτω καὶ ἡ φτήνια τοῦ ψωμιοῦ,
καὶ ὁ Περικλῆτης τοῦ «Ρωμηοῦ»,
ζήτω κάθε μας παλῆστος
μπεχλιθάνης καὶ καπᾶστος.

Μὰ ζήτω καὶ τοῦ Φασουλῆ,
ποῦ τρέφει κατσαρὸ μαλλί,
ζήτω τοῦ τοῦ παπαρῶλα
μὲ τὴν ψεύτικη μασέλα.

Ζήτω καὶ τᾶλλα πνεύματα
καὶ ὅλα τὰ πολιτεύματα,
ζήτω καὶ τοῦ κάθε θρόνου...
καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου.

**Πρὸς τὸ φιλόμουσιν κοινὸν
τῶν ἔξω καὶ τῶν Ἀθηνῶν.**

Τὸ Σάββατον τὸ προσεχὲς μὲ τὴν Πρωτοχρονιὰ
ἀντὶ τοῦ φύλλου τοῦ «Ρωμηοῦ» θὰ γράλλω καλαντάρη,
ποῦ προφητεύει τί καὶ τί θὰ γίνη ὅτὼν ντουνηῖ,
καὶ ὁ περιώνυμος ὁ Φάλλμπ θὰ στείλῃ νὰ τὸ πάρῃ.

**Καὶ χαμπόσαις ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τὸ Λουβρο τὸ περίφημον, τὸ Λουβρο τὸ μεγάλο,
ποῦ σὺν καὶ αὐτὸ δὲν ἔβρισκεται μὲς ὅτ᾽ Ἀθήνας ἄλλο.
Νέα προσθήκη καὶ ἔκτασις τμημάτων εὐρυχώρων
καὶ πλοῦτος ἀφθονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου δὲν περιγράφονται, πᾶς μόνον καὶ τὰ βλεπίει,
καὶ ἀρχίζει τὸ γαργάλισμα γεμάτων καὶ ἀδείας τσίπης.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος ὅτ᾽ ἀλῶσα τὰ περίσσια
καὶ αὐτὸ τὸ Λουβρο ἔπαρε, ποῦ λάμπει ὅτ᾽ Ἀθήναις.

Μετὰ χάριτος πολλῆς
συλλογὴ πολυτελῆς
νέων Μυθιστορημάτων ἐκλεκτῶν τοῦ Χρήστου Χιώτη
τοῦ γνωστοῦ τυπογραφείου, τῆς «Κορίνης» ὀηλονότι.
Τρεῖς φορεῖς τὴν ἐβδομάδα μὴ δέκαρά κάθε φύλλον
καὶ ἔστωσαν αὐτὰ πρὸς γνῶσιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίνα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριανταεπτά, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.